

HARUKI

MURAKAMI

Çeviren:
Ali Volkan
Erdemir

Dünya
Edebiyatı
Öykü

Ortadan
Kaybolan Fil

DKİ
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu*, *1Q84*, *Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları*, *Koşmasaydım Yazamazdım*, *Uyku*, *Kadınsız Erkekler*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane*, *Karanlıktan Sonra*, *Fırın Saldırısı*, *Rüzgârın Şarkısını Dinle*, *Kumandanı Öldürmek*, *Doğum Günü Kızı*, *Mesleğim Yazarlık*, *Dans Dans Dans*, *Pinball 1973*, *Sadece Müzik*, *Birinci Tekil Şahıs* ve *Bir Kediye Terk Etmek* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

ORTADAN KAYBOLAN FİL

Orijinal adı: The Elephant Vanishes (Zō no Shōmetsu)

© 1993 by Harukimurakami Archival Labyrinth

Yazan: Haruki Murakami

Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

Yayına hazırlayan: Handan Akdemir

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. İlk kez Random House tarafından yayımlanmıştır.

1. baskı / Kasım 2023 / ISBN 978-625-6570-52-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Yiğit Berker

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ortadan Kaybolan Fil

Haruki Murakami

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

İçindekiler

1	Zemberekkuşu ve Salı Kadınları.....	9
2	İkinci Fırın Saldırısı.....	43
3	Kanguru Postası	61
4	Güneşli Bir Nisan Sabahında %100 Harika Bir Kızla Karşılaşmak Üzerine.....	79
5	Uyku.....	85
6	Roma İmparatorluğu'nun Yıkılışı, 1881 Yılı Kızılderili Ayaklanması, Hitler'in Polonya'yı İşgali ve Şiddetli Rüzgâr Diyarı.....	125
7	Lederhosen.....	133
8	Ambar Yakmak.....	145
9	Yeşil Canavar	165
10	Aile Meseleleri	171
11	Pencere.....	203
12	TV İnsanları.....	211
13	Çin'e Yol Alan Yavaş Tekne	237
14	Dans Eden Cüce	263
15	Öğleden Sonraki Son Çim.....	289
16	Sessizlik	315
17	Ortadan Kaybolan Fil	335

Zemberekkuşu ve Salı Kadınları

O kadından telefon geldiğinde mutfakta spagetti yapıyordum. Tam pişmek üzereydi. Bir yandan da radyonun FM kanalında Rossini'nin *Hırsız Saksağan* operasının giriş kısmına ıslıkla eşlik ediyordum. Spagetti haşlamak için ideal müzikti.

Telefon çaldığında sesi duymazdan gelip spagetti haşlamaya devam etmeyi düşündüm. Neredeyse olmuştu, Claudio Abbado, Londra Senfoni Orkestrası'nı kreşendoya çıkarmak üzereydi. Yine de ocağın altını kıstım, pişirme çubukları sol elimde oturma odasına geçip ahizeyi elime aldım. Aklıma bir anda gelmişti, arkadaşım yeni bir işle ilgili arıyor olabilirdi.

"Senden on dakikanı istiyorum" dedi karşıdaki kadın.

"Efendim?" dedim şaşırarak. "Ne dediniz?"

"On dakikanı istiyorum dedim" diye tekrar etti.

Kadının sesi hiç tanıdık gelmedi. İnsanların sesini hatırlamak konusunda kendime çok güvenirim, onu tanımadığıma kuşku yoktu. Bu ses tanımadığım bir kadına aitti. Kısık, yumuşak ve tanımlanamaz bir sestti.

“Affedersiniz, kimi aramıştınız?” diye sordum son derece saygılı bir şekilde.

“Ne fark eder? Sadece on dakikanı istiyorum. Bana on dakika verirsen birbirimizi daha iyi anlayabileceğimizi düşünüyorum” dedi hızlı ve net bir şekilde.

“Birbirimizi anlamak mı?”

“Hislerimizi” diye cevapladı kısaca.

Açık mutfak kapısından başımı uzatıp içeri baktım. Spagetti tenceresinden hoş bir beyaz buhar çıkarken Abbado *Hırsız Saksağan* operasını yönetmeye devam ediyordu.

“Affedersiniz ama tam da spagetti yaptığım sırada aradınız. Şu an olmak üzere. Sizinle on dakika konuşursam spagetti mahvolacak. Bu yüzden kapatıyorum, tamam mı?”

“Spagetti mi?” diye sordu kadın kuşkulu bir sesle. “İyi de daha sabahın on buçuğu. Neden sabahın on buçuğunda spagetti yapıyorsun ki? Tuhaf değil mi?”

“İster tuhaf olsun ister olmasın, bu sizi ilgilendirmez” dedim. “Kahvaltıda az yemiştım, bu saatte karnım acıktı. Yemeğimi de kendim hazırlıyorum. Hangi saatte ne yiyeceğim bana kalmış bir şey!”

“İyi, peki o zaman, kapatıyorum” dedi kadın akan yağ gibi pürüzsüz bir sesle. Tuhaf bir sestı. Biraz duygu değişimiyle sanki düğmeye basılmış da frekansı değişmiş bir ses tonuna dönüşmüştü. “Sonra yine arayacağım.”

“Bir dakika bekle” dedim telaşla. “Eğer niyetin satış yapmaksa, ne kadar arasan da boşuna. Şu anda işsizim ve bir şey alabilecek durumda değilim.”

“Bunu biliyorum, konu o değil” dedi kadın.

“Biliyor musun? Neyi biliyorsun?”

“İşsizsin. Biliyorum bunu. Sen bir an önce spagettini pişir haydi.”

“İyi de nasıl...” diyordum ki telefon kesildi. Çok hızlı bir kapanış oldu. Ahizeyi yerine koymadan parmağıyla düğmesine basmış olmalıydı.

Bir süre ne hissedeceğimi bilemeden elimdeki ahizeye bakakaldım. Sonra aklıma spagetti gelince ahizeyi yerine koyup mutfağa gittim. Ocağı kapatıp spagettiği süzgeçten geçirdim, küçük bir tencerede ısıttığım domates sosunu üzerine döküp yedim. Bu saçma telefon yüzünden spagetti fazla yumuşamıştı ama yenemeyecek gibi de değildi. Dahası spagettinin pişme kıvamına laf edemeyecek kadar açtı karnım. Radyo dinleyerek yüz elli gramlık spagettiği geriye tek bir çubuk bile bırakmadan mideye indirdim.

Tabak ve tencereyi lavaboda yıkarken bir yandan da çaydanlıkta su ısıtıp sallama çay hazırladım. Çayımı içerken az önce gelen telefonu düşündüm.

Birbirimizi anlamak mı?

O kadın bana neden telefon etmişti? Benden ne istiyordu? Ve kimin nesiydi?

Tam bir gizemdi. Bugüne dek tanımadığım adsız bir kadından hiç telefon almamıştım, ayrıca bu kadının ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim de yoktu.

Aman neyse, diye düşündüm, kimdir, neyin nesidir bilmediğim bir kadınla birbirimizi anlamaya çalışacak değildim. Hem bunu yapmam ne işime yarayacaktı ki? Bugünlerde benim için en önemli şey, yeni bir iş bulmaktı. Ve mümkün olursa da kendime özgü bir yeni yaşam kuracaktım.

Kanepeye döndüm, kütüphaneden ödünç aldığım polisiye romanı okurken bir yandan da telefona bakıyordum. Kadının on dakikada birbirimizi anlayacağımızı söylemesi aklıma takılmıştı. On dakikada birbirimizin neyini anlayabilirdik ki?

Kadın en başından net bir şekilde on dakika diye zamanı be-

lirlemişti. Bu kısıtlı süre konusunda kendinden çok emin gibiydi. Sanki dokuz dakika çok kısa, on bir dakika çok uzun olabilirmiş gibi. Tıpkı spagettiyi “al dente” yapmak gibi.

Bunları düşünürken okuduğum romandaki konuyu kaçırdım. Hafif birkaç beden egzersizi yaptıktan sonra gömlek ütülemeye karar verdim. Ne zaman kafam karışsa hemen ütü yaparım. Çok eskiden beri vardır bu alışkanlığım.

Ütü yapma sürecim on iki aşamadan oluşur: (1) Yakayla (arka taraf) başlar, (12) sol kol ağzında bitiririm. Bu sırayı hiç bozmam. Her adımı bir bir sayar, atlamadan yaparım ütüyü. Eğer bunu yapmazsam iyi ütü yapmış saymam kendimi.

Buharlı ütünün tıslama sesinin, ısınınca pamuktan çıkan kokunun keyfini alarak üç gömleğimi ütüledim, kırışıklık kalıp kalmadığını kontrol ettikten sonra askıya takıp dolaba astım. Ütünün düğmesini kapattım, ütü masasıyla beraber yüklüğe kaldırdım. Zihnimin rahatladığını hissettim.

Su içmek için mutfağa geçerken telefon yine çaldı. Buyur bakalım dedim içimden. Bir an mutfağa devam mı edeyim yoksa oturma odasına geri mi döneyim diye biraz bocaladıktan sonra oturma odasına dönüp ahizeyi elime aldım. Eğer arayan o kadınsa, şu anda ütü yapıyorum, deyip kapatabilirdim.

Ama arayan karımdı. Televizyonun üzerindeki saate baktım, 11.30'du.

“İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim” dedim.

“Ne yapıyordun?”

“Ütü yaptım.”

“Bir şey mi oldu?” diye sordu karım. Sesinde hafif bir heyecan vardı. Kafam karıştığında ütü yaptığımı bilirdi.

“Yok bir şey. Sadece ütü yapmak geldi içimden. Özel bir şey yok” deyip sandalyeye oturdum, ahizeyi sağ elimden sol elime geçirdim. “Sen ne yaptın? Bir şey mi vardı?”

“Evet, iş konusu için aradım. Pek fena olmayan bir iş imkânı çıktı da.”

“Hı hı” dedim.

“Şiir yazabilir misin?”

“Şiir?” diye tekrarladım şaşırarak. Şiir mi? Şiir de nereden çıkmıştı şimdi?

“Bir tanıdığımın yayınevi genç kızlara yönelik bir dergi çıkarıyor. Oraya gönderilen şiirlerin seçimini, redaksiyonunu yapacak birini arıyorlar. Bir de her ay açılış şiirini yazmanı istiyorlar. Basit bir iş ve ücreti de fena değil. Tabii yarı zamanlı iş gibi bir şey ama iyi giderse belki editörlük işleri falan da verebilirler.”

“Basit mi?” dedim. “Orada bir dur lütfen. Benim aradığım hukuk bürosunda bir iş. Sana hiç ben şiir redaksiyonu yapmak istiyorum diye bir şey dedim mi?”

“İyi de lise yıllarında bir şeyler yazmıyor muydun?”

“Gazeteye yazıyordum. Lise gazetesine. Futbolda hangi sınıf şampiyon oldu, fizik öğretmenini nasıl merdivenden düşüp hastaneye kaldırıldı gibi önemsiz konulardı onlar. Şiir değildi. Şiir falan yazamam ben.”

“Şiir dediğim liseli kızların okuduğu türden şeyler. Gözünde büyütme. Yarınlara kalacak şiir yaz demiyorum ya sana, olduğu kadar yazarsın yeter işte.”

“Olduğu kadar falan da yazamam” diye kestirip attım. Nasıl yazabilirdim?

“Hımm” dedi karım ne yazık dercesine, “Ama hukukla ilgili bir iş bulacak gibi misin?”

“Birkaç yerle görüştüm. Bu hafta sonu cevap gelir, olumsuz olursa o zaman önerdiğin işi düşüneyim.”

“Öyle mi? Peki o zaman, dediğin gibi olsun. Bu arada bugün günlerden neydi?”

“Salı” dedim bir an düşündükten sonra.

“Bankaya gidip gaz ve telefon faturasını öder misin?”

“Olur, akşam yemeği için alışverişe çıkayım diye düşünüyordum zaten, bankaya da uğrarım.”

“Akşam yemeğine ne hazırlayacaksın?”

“Şey, bilmiyorum” dedim. “Henüz karar vermedim. Alışverişe gidince düşünürüm.”

“Biliyor musun...” diye yeni bir tonla konuşmaya başladı karım, “düşünüyordum da aslında iş aramana gerek yok.”

“Neden?” diye sordum bir kez daha şaşırarak. Dünyadaki bütün kadınlar beni şaşırtmak için telefon ediyordu sanki. “Neden iş aramasam da olur? Üç ay sonra işsizlik sigortamın süresi dolacak. Ortalarda gezinecek zaman değil.”

“Maaşım arttı, ekstra işlerim de yolunda gidiyor, birikmişim de var, lükse kaçmazsak geçinebiliriz.”

“Bu durumda ben de ev işlerine mi devam ederim?”

“Olmaz mı?”

“Bilmiyorum” dedim dürüstçe. Bilmiyordum. “Düşüneceğim.”

“Düşün” dedi karım. “Bu arada kedi geri döndü mü?”

“Kedi?” Sabahtan beri kedinin hiç aklıma gelmediğini fark ettim. “Hayır, henüz dönmedi.”

“Etrafta biraz bakınır mısın? Ortadan kaybolalı dört gün oluyor.”

Cevap niyetine bir şeyler geveledim, ahizeyi yine sol elime aldım.

“Geçidin sonundaki boş evin bahçesinde muhtemelen” dedi karım. “Hani şu kuş heykelciğinin olduğu bahçede. Onu birkaç kez orada görmüştüm. Orayı biliyorsun değil mi?”

“Bilmiyorum” dedim. “Sen oraya ne zaman gittin ki? Şimdiye kadar hiç bahsetmemiştin.”

“Telefonu kapatmam gerek şimdi, artık işe dönmeliyim. Kediye ara olur mu?”

Sonra telefonu kapattı.

Bir süre ahizeye bakakaldım, sonra onu yerine koydum.

Karım geçidi nereden biliyordu acaba? Tuhaftı. Oraya girebil-
mek için önce bahçedeki yüksek tuğla duvarı geçmesi gerekiyordu.
Hem ne işi olacaktı ki orada?

Mutfağa gidip su içtim, radyonun FM kanalını açtım, tırnak-
larımı kestim. Radyoda Robert Plant'ın yeni LP'si üzerine özel
bir yayın vardı ama üst üste iki parça dinleyince kulağım ağrıdı,
radyoyu kapattım. Sonra verandaya çıktım, kedinin yemek tasına
baktım. Dün akşam tasa tepelemesine haşlanmış balık koymuş-
tum, olduğu gibi duruyordu. Demek ki kedi dönmemişti.

Verandada durup yaz başının aydınlık güneşinin vurduğu
küçük bahçemize baktım. Ama ne kadar baksam da insanın yü-
reğini dinginleştirecek türde bir bahçe değildi. Gün boyunca çok
kısa bir süre güneş ışığı aldığından toprak koyu ve nemliydi. Bit-
kiye gelince, köşede iki, üç tane göze çarpmayan ortanca vardı
sadece. Ama ben ortancaları pek sevmezdim.

Yakındaki koruluktan sanki kurulmuş gibi düzenli aralıklarla
ciiiiyk... ciiiyk... diye bir kuş sesi geliyordu. Bu kuşa "zembere-
rekkuşu" diyorduk. Bu adı karım bulmuştu. Aslında ötenin han-
gi kuş olduğunu bilmiyorduk. Nasıl görüldüğünü de. Ama her
halükârda *zemberekkuşu* her sabah bu yakındaki koruluğa geliyor,
ait olduğumuz sessiz dünyanın zembereğini kuruyordu.

Zemberekkuşunun ötüşünü dinlerken, iyi de neden kediyi
aramaya gitmem gerekiyor ki, diye düşündüm. Haydi kediyi
buldum diyelim, sonra ne yapacaktım? Kediyi eve dönmeye ikna
mı edecektim? *Hepimiz senin için endişe ediyoruz, eve döner misin
artık*, diye ricada mı bulunacaktım?

Ah, ah dedim içimden. Kesinlikle "ah ah" denecek bir durum-
du bu. Kediler istedikleri yere gidip istedikleri gibi yaşasalar ol-
maz mıydı? Otuz yaşında biri olarak ben burada ne yapıyordum?
Çamaşır yıkıyor, akşam yemeğine ne yapacağımı düşünüyor,
sonra da kedi arıyordum.

Eskiden, diye düşündüm, beklentileri olan düzgün bir insan dım. Lisede Clarence Darrow'un biyografisini okuyup avukat olmaya karar vermiştim. Notlarım hiç fena değildi; lise üçüncü sınıfta "Büyük İnsan Olacaklar" oylamasında ikinci seçilmiştim. Sonra görece iyi bir dereceyle üniversitede hukuk bölümüne girdim. Ne var ki bir noktada işleri elime yüzüme bulaştırdım.

Dirseklerimi mutfak masasına dayadım, ben nerede yanlış yaptım diye düşünmeye başladım. Cevabı bulamadım. Aklıma şudur diyebileceğim bir şey gelmedi. Siyasi hareketlerden etkilenmiş değildim, üniversitede başarısız olmuş da değildim, kendimi kızlara da kaptırmamıştım. Kendi halinde, normal bir yaşam sürüyordum. Sonra üniversiteden mezun olmak üzereyken bir gün fark ettim ki ben artık o eski ben değilim.

Bu sapma başta fark edilmeyecek kadar küçüktü sanırım. Ama zaman geçtikçe büyüdü ve beni olmam gereken kişiden ayırıp bugünkü halime getirdi. Güneş sistemi üzerinden örnek verirsem sanırım Satürn'le Uranüs arasında bir yere ulaştım. Biraz daha ileri gidince Plüton'u görmem de mümkün olabilir. Peki onun ötesinde ne var acaba?

Şubat başında uzun bir süredir çalıştığım hukuk ofisinden ayrıldım; bunun için özel bir nedenim yoktu. İşimden sıkılmış değildim. Beni heyecanlandıran bir iş olduğunu söyleyemesem de maaşı hiç de fena değildi, üstelik ofis ortamı da samimiydi.

O ofisteki görevim, bir çırpıda söylemek gerekirse, ayak işlerini yapmaktı.

İşimi iyi yaptığımı düşünüyorum. Bunu benim söylemem tuhaf kaçabilir ama aciliyet gerektiren işlerde oldukça etkili biriyimdir. Hızlı kavrar, çabuk hareket eder, hiç yakınmaz, gerçekçi bir şekilde düşünürüm. Bu yüzden de işi bırakmak istediğimi söylediğimde yaşlı müdür –ofisin sahibi olan baba oğul ikilisinden baba olanı– maaş artışına gidelim, ayrılma diye öneride bulundu.

Neticede o hukuk ofisinde kalmadım. Neden ayrıldığımı ben de bilmiyorum. Sonrası için net bir amacım veya belli bir beklentim de yoktu. Eve kapanıp avukatlık sınavına hazırlanmak çok zahmetli geliyordu, dahası avukatlığa dönmek gibi bir düşüncem de yoktu.

Akşam yemeği sırasında karıma birdenbire, “Avukatlığı bırakmayı düşünüyorum” dedim. O da “Öyle mi?” demişti. O söylediği “öyle mi”nin ne anlama geldiğini anlamamıştım ama sonrasında tamamen suskun kalmıştı.

Ben de konuşmayınca, “Bırakmak istiyorsan bırak tabii” diye eklemişti, “Ne de olsa yaşam senin, istediğini yap.” Sonra balığın kılçıklarını yemek çubuğuyla ayırıp tabağının köşesine koymaya başlamıştı.

Karım bir tasarım okulunda ofis işlerinde çalışıyordu, iyi sayılacak bir maaş alıyordu. Editör arkadaşlarından arada bir illüstrasyon işi de geliyordu ve buradan aldığı para da hiç fena sayılmazdı. Ben de altı ay boyunca işsizlik sigortasından faydalanmıştım. Dahası her gün evde olup ev işlerini aksatmadan yapınca da dışarıdan yemek masrafı ve temizlik ücreti ödeme gereği kalmamıştı, işte çalışıp maaş aldığım zamanlardakinden çok da farklı değildi.

Ve işimden ayrıldım.

12.30’da her zamanki gibi bez çantayı omzuma atıp alışverişe çıktım. Alışveriş öncesinde bankaya uğrayıp gaz ve elektrik faturasasını ödedim. Sonra süpermarketten alışveriş yaptım, ardından McDonald’s’ta cheeseburger yiyip kahve içtim.

Eve dönmüş aldıklarımı buzdolabına yerleştiriyordum ki telefon çaldı. Çalış şekli kulağıma sanki sinirli gibi gelmişti. Yarısını açtığım tofu paketini masanın üzerine bıraktım, salona gidip ahizeyi elime aldım.

“Spagettiyi yemeyi bitirdin mi?” diye sordu kadın.

“Bitirdim” dedim. “Şimdi de kedi aramaya gitmeliyim.”

“On dakika bekleyebilir, değil mi, kedi aramaya gidişin?”

“On dakikaysa, olur.”

Ne yapıyordum ben? Kimin nesi olduğunu bilmediğim bir kadınla neden on dakika konuşmak zorundaydım ki?

“Birbirimizi anlayabiliriz belki, değil mi?” diye sakince sordu kadın. Nasıl biri olduğunu bilmediğim bu kişinin telefonun diğer ucunda oturuşunu usulca değiştirip bacak bacak üstüne attığı hissine kapıldım.

“Himm, bilemiyorum” dedim. “On yıl birlikte olduğun kişiyle bile birbirini anlamadığın konular çıkabiliyor.”

“Deneyelim mi?” dedi kadın.

Kol saatimi çıkardım, kronometre modunu açtım. Dijital numaralar 1’den 10’a kadar göründü. Böylece on saniye geçmişti.

“Neden ben?” diye sordum. “Neden bir başkası değil de bana telefon ettin?”

“Bunun bir sebebi var” dedi kadın, yemeğini yavaşça çiğnermiş gibi özenle sözcüklerin arasında boşluklar bırakarak. “Seni tanıyorum çünkü.”

“Nereden? Nasıl?”

“Bir zamanlar, bir yerden” dedi. “Ama bunun bir önemi yok. Önemli olan şu an, değil mi? Ayrıca bu konuyu konuşursak zamanımız hemen biter. *Dahası benim de acelem var.*”

“Kanıt gösterebilir misin peki? Beni tanıdığına dair bir kanıt.”

“Mesela?”

“Kaç yaşındayım?”

“Otuz” dedi kadın hemen. “Otuz yaş ve iki ay. Oldu mu?”

Cevap vermeyip sessiz kaldım. Kesinlikle tanıyordu beni. Ancak ne kadar düşünürsem düşüneyim sesini bir türlü çıkaramadım. İnsanların seslerini karıştıran ya da unutan biri değilimdir. Yüzleri ve adlarını unutsam da sesleri net bir şekilde hatırlarım.

“Peki şimdi sen benim kim olduğumu bulmaya çalış” dedi ka-

dın davetkâr bir sesle. “Sesimden bul ama. Benim nasıl bir kadın olduğumu. Yapabilir misin? Sen böyle şeylerde becerikli değil miydin?”

“Bilmiyorum.”

“Bir dene bakalım.”

Saate baktım. Henüz sadece bir dakika beş saniye geçmişti. Derin bir iç çektim. Kabul etmiştim sonuçta. Bir kez kabul edince de sonuna dek gitmek gerekir. Sahiden de onun dediği gibi insanları sesinden tanıma konusunda yetenekliydim, eskiden sıklıkla yaptığım gibi tüm dikkatimi onun sesine verdim.

“Yirmili yaşların sonlarında, üniversite mezunu, çocukluğunda yetiştiğin ortam ortalamanın biraz üstü” dedim.

“Şaşırdım” dedi kadın, ahizenin yanında çakmakla sigara yaktı. “Biraz daha bil haydi.”

“Oldukça güzel birisin. En azından kendin öyle olduğuna inanıyorsun. Ama komplekslerin de var. ‘Boyum kısa, memelerim küçük’ gibi şeyler.”

“Çok yaklaştın” dedi kadın kıs kıs gülererek.

“Evlisin. Ama pek iyi gitmiyor. Problemlili. Sorunu olmayan bir kadın adını vermeden bir adama telefon etmez. Ama seni tanımıyorum. En azından daha önce hiç konuşmadık. Ne kadar bulmaya uğraşsam da nasıl biri olduğunu gözümde canlandıramıyorum.”

“Öyle mi?” dedi kadın başıma bir çekiçle hafifçe vurur gibi bir ses tonuyla. “Yeteneğine bu kadar çok mu güveniyorsun? Akılının bir köşesinde ölümcül bir kör nokta olamaz mı? Öyle olmasaydı şu anda biraz daha düzgün bir insan olmaz mıydın? Akıllı ve yetenekli biri değil misin ne de olsa?”

“Beni gözünde fazla büyütüyorsun” dedim. “Senin kim olduğunu bilmiyorum ancak ben sandığın kadar harika biri değilim. Benim bir şeyleri başarma yeteneğim falan yok. Bu yüzden de gittikçe yolumdan saptım.”

“Ama ben sana âşıktım. Uzun bir zaman önce tabii.”

“Yani eskidendi diyorsun” dedim.

İki dakika on üç saniye olmuştu.

“Çok da eski değil. Tarihten söz etmiyoruz burada.”

Kör nokta ha, dedim. Belki de kadın haklıydı. Aklımın, bedenimin, varlığımın bir yerlerinde kaybolmuş bir yer altı dünyası gibi bir şey varmış da yaşamımı belli belirsiz parçalara ayırıyordu sanki.

Hayır, *belli belirsiz* değil. *Büyük ölçüde*. Kontrol edilmesi mümkün olmayan bir şekilde.

“Şu an yataktayım” dedi. “Az önce duştan çıktım ve üzerimde bir şey yok.”

Bir bu eksikti, dedim içimden. *Üzerimde bir şey yok*. Sanki porno filmindeyiz!

“İç çamaşırı giymemi ister misin? Ya da jartiyerli çoraba ne dersin? Öyle olursa bir şey hisseder misin?”

“Ne giyersen giy, fark etmez. Ne istersen yap” dedim. “Kusura bakma ama telefonda böyle şeyleri konuşmak ilgimi çekmiyor.”

“On dakika yeter. Sadece on dakika. On dakika harcamakla ölümcül bir kaybın olmaz, değil mi? Daha fazlasını istemiyorum senden. *Nezaket* diye bir şey var, değil mi? Soruma cevap ver. Çıplak mı kalayım yoksa üzerime bir şey mi alayım? Her çeşit şey var bende. Mesela jartiyer kemeri...”

Jartiyer kemeri mi? Aklımı kaçıırıyordum herhalde. Günümüzde jartiyer kemeri takan kadınlar ancak *Penthouse* modelleri olmalıydı.

“Çıplak kalabilirsin. Bir şey yapmak zorunda değilsin” dedim. Böylece dört dakika geçmişti.

“Kasık tüylerim hâlâ ıslak” dedi kadın. “Havluyla pek kurulumadım. Bu yüzden hâlâ ıslak. Çok nemli. Kasık tüylerim de yumuşacak. Simsiyah ve yumuşak. Dokunsana.”

“Şey, kusura bakma ama...”

“Onun altı çok daha ılık. Isıtılmış tereyağı kreması gibi. Ilık. Gerçekten. Şu an ne halde olduğumu biliyor musun? Sağ dizimi kaldırdım, sol dizim de yana doğru açık. Saatin akrep ve yelkovanına göre söylersem 10.05.”

Sesinden yalan söylemediğini anladım. Gerçekten de bacaklarını 10.05 açısıyla açmıştı, vajinası ılık ve nemliydi.

“*Dudaklarına* dokun. Usulca. Arala onları. Yavaşça. Parmaklarınla yavaşça okşa. Evet, çok yavaşça. Bir elinle sol mememi sık, aşağısından nazikçe okşa onu, şimdi meme ucumu kavra. Bunu birkaç kez tekrar et. Ben *gelene* dek böyle devam et.”

Bir şey demeden kapattım telefonu. Sonra kanepeye uzandım, tavana bakarken bir sigara yaktım. Kronometre beş dakika yirmi üç saniyede durmuştu.

Gözümü kapattım, renklerle boyalı kör bir karanlık çöktü. Neden acaba, dedim içimden. Neden insanlar beni bir rahat bırakmıyor?

On dakika kadar sonra bir kez daha telefon çaldıysa da bu kez cevap vermedim. On beş kere çaldı, sonra kapandı. Zil susunca yerçekimi gücünü kaybetmişçesine derin bir sessizlik kapladı etrafı. Buzulların altında kapalı kalmış elli bin yıl önceki derin ve soğuk bir sessizlikti bu. Telefonun on beş kere çalması etrafımdaki havanın niteliğini tamamıyla değiştirmişti sanki.

Saat ikiye birkaç dakika kala bahçedeki tuğla çiti geçip “geçide” indim.

“Geçit” dediysem burası gerçek anlamda bir geçit değildi. Açıkçası ona ne ad verilirse o şey olabilirdi.

Aslında, koridor denecek türde bir geçit de değildi. Koridorun bir girişi ve bir çıkışı olurdu. Oradan geçtiğinizde de bir yere varırdınız.

“Sana yardım etmeme izin verirsen bir şeyler değişebilir” diye fısıldadı cüce.

“Nasıl bir yardım bu?” diye merakla sordum hemen.

“Dans etmek. O kız dansı seviyor. Bu yüzden o kızın önünde iyi bir şekilde dans edersen o kız senin olur... Bir yolu var. Eğer o kıza gerçekten istiyorsan. İstiyor musun?”

“Evet, istiyorum” dedim.

“Zor bir şey değil. Ben senin içine gireceğim. Senin bedenini ödünç alarak dans edeceğim.”

“Ama bu dediğin gerçekten yapılabilir mi?”

“Yapılabilir. Bunu yaparsam o kız kesinlikle senin olur. Sana garanti ederim. Sadece o kız değil. İstediklerin her kız senin olabilir. Ama bir şartım var. Öyle zor bir şart değil ama yine de bir şart...”

“Nasıl bir şart bu?”

“Önce bedenine gireceğim, sonra dans salonuna gidip o kıza dansa kaldıracam. Sonra senin için o kıza elde edeceğim. Bu sırada sen tek kelime bile etmeyeceksin... Hiç ses çıkarmayacaksın. Şartım bu.”

Haruki Murakami'nin 1980-1991 yılları arasında yazdığı, 17 öyküden oluşan *Ortadan Kaybolan Fil*, kitap olarak önce İngilizce yayımlandı. Kitap haline gelmeden önce öykülerin bazıları *The New Yorker*, *Playboy* gibi dergilerde yer aldı. *Ortadan Kaybolan Fil* Haruki Murakami edebiyatının kaynaklarına dair çok önemli ipuçları veren, yazarın *1Q84*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi* gibi kült eserlerinin çıkış noktası olan öykülerin yanı sıra *Şüpheli* adıyla filme uyarlanan “Ambar Yakmak”ın yer aldığı, Murakami hayranlarının uzun zamandır beklediği bir kitap.

